

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Quomodo non nisi in pace habitet Deus, quantam item pacem B. Maria
habuerit semper. Ser. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

ificanda desideria, atque ubi, si ita necesse est, aliorum animos oportet offendere, ne Christo displiceatur. Hæc singularitas omnium sanctorum fuit, est eritque semper, quæ transgressoribus in delictis non communicent, ut quæ faciendæ sunt, diligentissimè custodiant: quæ prohibita, summopere vitent. Ibi filij, si quis de singularitate vobis objicit, respondeatis illum potius suas ineptias, suas transgressiones debere relinquere, desideria, studiaque propria voluntatis debere frangere, sese sanctorum studijs, exercitijsque conformare, faciendoque facere, ut obedienter spiritualiterque viuendo simul nulla sit singularitas, sed singulorum ad Christi amorem, ad perfectionemque anhelantium conformitas. Porro, qui propter Christum, propter virtutem, & propter ordinis obseruantiam, derisiones persecutionesve patiuntur, beati. Beati, qui se non miscent statuta patrum transgredientibus: beati, qui magis obediunt Deo, quam hominibus. Beati, qui placere querunt Deo, non hominibus. Beati, qui in eiusmodi prædictis non recusant displicere hominibus, ne displiceant Deo. Beati, qui non timent hominum gratiam amittere, ut Dei seruent. Beati, quorum conuersatio & bonæ vitæ exemplum in communitate est transgressoribus odio, & in reprehensionem prauaricatorum. Beati, qui benè viuendo alios docent, quorum feruor atque deuotio aliorum arguit negligentiam, impellitque ad meliora. Beati, quorum obedientia aliorum prauaricationes terret ac dissipat. Beati quorum virtus & obseruantia (licet à non studentibus virtuti aut obseruantia) habetur in reuerentia, quandoquidem horum Deum timentium aspectum malè agentes, si deprehendantur, fugiunt, quo velint nolint ostendant se obseruantiam atque virtutem honorare ac reuereri. Super hos filios obedientia benedictio est Iesu & Mariæ. Hi sunt imitatores benedictæ Virginis, hi filij Mariæ, hi sunt laudatores & deuoti Mariæ, quia maior acceptiorque illi esse non potest laus, quam eius deuotionem, eiusque virtutes imitari. Itaque fratres satis sit hæcenus leuiter negligenterque vitam in multis Dei ac ordinis offensionibus egisse. Reliquum vitæ in spiritualibus exercitijs, in Dei timore, in obseruantia ordinis, in obedientia ac virtute transigatur. Hoc hodie ut ita faciamus propositum nostrum sit, hoc pactum cum Deo hodie renouemus, id laudè Domini nostri Iesu Christi benedictæ Virginis filij, qui & idem per omnia est benedictus in secula, Amen.

Matt. 3.
Act. 5.
Galat. 1.
Beatitudinis
causæ mul-
tiplices.

Laudatores
& deuoti B.
Mariæ qui
sunt.

IN EADEM SOLENNITATE.

Quomodo non nisi in pace habitet Deus, quantam item pacem B.

Mariæ habuerit semper,

Sermo III.

Sapientia edificauit sibi domum. Proverbiorum IX. Si consideramus fratres charissimi domus artificem, si consideramus domus inhabitatorem, hæc dubium est pro sapientia sua infinita domum talem ac tantam ab æterna increta sapientia sibi exstructam, cui nulla sit similis super terram. Omnem enim artem, omnem suæ sapientia vim, atque (ut ita dicam) terminum monstrauit, facturus talem ac tantam domum, qua maiorem facere non

544 non possit. Porro si attendimus eius qui inhabitaturus est maiestatem, nihil est quod eo dignum possumus cogitare. Vnde non dissimili ratione illum edificare sibi domum tam nobilem atque egregiam necesse est, quanto maior est & omnibus excellentior ipse, qui vult inhabitare. Si iam interrogamus que sit aut esse debeat conditio domus, quæ maximè Deum delectet, in mentem venit: *In pace factus est locus eius.* Vbicunque rixa, ubicunque contentio, ubicunque repugnàtia, ubicunque tergiversatio, ubicunque proprius amor, ubicunque sui est quæsitio, inde fugit Deus, quia *in pace factus est locus eius.* Et reuerà non nisi in pace habitat. Nō in pace, vbi nil sentiat contrarium, sed quæ in pace ac mititate æquanimiter omnia fert contraria. Et vnde hæc pax acquiritur, nisi in plena atque perfecta abnegatione, in stabili atque perpetua relictione sui ipsius, qua homo nō aliter erga se habeat in omnia quæ sibi accidit, quam se haberet si alteri accidisset, imò non aliter atque sibi non accidisset, aut ac si ipse non esset. Ad plenam namque ac nudam sui abnegationem pertinet, sui curam prorsus nullam habere, nullum respectum, nullum amorem, nullam sollicitudinem, sed totum se Deo committere, nec plus dicit cogitare, quam de re quæ non est: & hoc in his quæ spectant ad quæsitum sui commodi, vtilitatis, consolationis, aut alterius cuiuscunque proprietatis, id est, proprii respectus, siue temporalis siue spiritualis. Ad hanc sui abnegationem atque relictionem congruit cognitio suæ nihilitatis. Bis autem homo nihil est. Semel ex natura, quia ex nihilo conditus est & in nihilum redigendus. Iterū nihil est ex peccato quia peccando se nihil & ad nihilū rediit. Hæc duo semper versari debent ante oculos hominis. Non potest autem homo sui curam, id est, sollicitudinem quā pro se habet abijcere, nisi prorsus iecerit sui amorem. Amorem enim proprium generat sui sollicitudinem & distractionem, nec potest seipsum contemnere ac plenè Deo subijcere quamuis se ipsum amauerit. Oportet igitur homo, qui perpetua gaudere vult tranquillitate ac pace, stet nudus ab omni amore sui in continua & plena sui abnegatione atque relictione, quasi qui non habeat vllam optionem aut electionem, nec inter se apud illum cur vnam rem alteri præferat aut malit propter seipsum, dico propter seipsum, quia secus est propter Deum, ex quo quem discrimen vtiq; haud exiguum habendum est in rebus, atque alteri præferendum. Cæterum propter se omnia nude de manu Dei accipit, nihil pro se sollicitans, nil procurans, sed diuinæ se providentiæ committit, cui semper securè confidit & innitatur. Iterum nec sarrarium est, quod nulli creaturæ, nulli occupationi amore inordinato inhaereat, sed animum habeat exoccupatum, liberumque semper retineat. Tertium quod ea quæ sibi fiunt, non ad se recipiat, nec plus quā si alteri fierent, moueatur. Imò quæ facta, quæ in se sentit (præter peccata) non ad se refert, nec sibi ascribat, sed alienum se ab omnibus contineat, ac si alius fecisset aut sensisset. Qui hæc in se haberet, hic pacem inter quacunque molesta ac aduersa, inter quoscunque homines, in omni denique loco possideret. Non opus foret illi alios querere homines cum quibus conuersaretur, non mutare locum, quia in seipso haberet, vnde non possit turbari. Frustra nos conquerimur, frustra extra nos remedia quarimus, frustra aliorum mores accusamus, frustra aliorum animos iuxta nostrum desiderium flectere aut mutare tentamus, quia nostra

Conditio
domus Dei
quæ esse de-
beat.
Psal. 75.
Pax cui Deus
inhabitat
quæ sit &
quò acqui-
ratur.
Abnegatio
sui plena
quid requi-
rat.

Nihil quò
sit homo bis
Amor pro-
prius abijci-
endus.

pax non in aliorum, sed in nostra voluntate consistit. Si nos bene reformati essemus, nihil nobis officeret, nihil læderet aliorum irrefrenatio. Imò patientia nostra, mansuetudine ac longanimitate citius etiam aliorum importunitatem atque duritiam vinceremus, quam repugnando, fugiendo, nos exonerando aut excusando. Nemo igitur læditur, nemo lædi potest, præterquam à seipso: & quocunque fugerit homo, in seipso impacatus, circumfert semper causam vnde turberetur: quia quamdiu non est exutus à seipso, hoc est, ab amore proprio, semper habet vnde tristetur, & vnde conqueratur. Non igitur aduersus alios conqueramur, sed aduersum nos, quia nos ipsi sumus qui nos premimus, immortificatio nostra torquet nos. Non igitur alios, sed nos ipsos mutare satagamus. Nec contendendum est aduersa effugere, sed patienter ferre ac vltro occurrere: quia pax quam quærimus, non est externa, sed interna tranquillitas, mentis videlicet bene compositæ, pro hac orandum ac laborandum est, frenanda est lingua, continenda membra & sensus, custodiendum cor, vt nulla ex parte erumpat, quod impatientiam indicet aut propriam voluntatem. Hanc pacem in hac nobili domo sibi constituit, quam increata sibi ædificauit sapientia. Tanta fuit pax in Maria, vt non solum in se nullum dissidium, nullam repugnantiam, nullum bene agendi aut patiendi tædium, sed & nullam perturbationem, aut renisum, aut fugam horroremque de omnibus quæ sibi accidebant, secundum rationem sentiret. Atque idem dum sub cruce staret filij, ne vnam quidem cogitationem amaritudinis aduersus filij persecutores in se habebat, sed cor per omnia mansuetum, tranquillum, piū, & in dulcedine charitatis multo maxime serenum. Aspiciebat enim Dei voluntatem, cui non conformare non poterat suam. Atque de illius matris omnia accipiens, nihil hominibus imputabat. Heu quam longè sumus nos ab interna hac pace, quos tam leuis aura perturbat. Hinc tot quarimoniam, tot lamentationes, tot carmina, & vix quod nolumus pati, & ne pro virtute quidem. Et cum dicat Apostolus, *omnes qui pie volunt viuere in Christo persecutionem patientur*, nos ita pie volumus viuere, & nolumus pati, quasi sine patientia possit pie viuere. Imò quod grauius est etiã, si persecutio instet, desistimus pie viuere, nolentes hæc, & illa pati, O quam fragilis est virtus nostra, fragilior tela araneæ: vt pote quæ tam leuiter cedit repugnanti. Maluimus non habere virtutem obedientiæ aut patientiæ, quam ab æmulis despici, aut verborum iniurias audire, cum tunc maxime virtus clarescat, quando premitur aduersitate. Neque enim si quis pro delicto, sed si pro iustitia quis fuerit passus, appellatur ab Apostolo Iacobo beatus: non tamen potius Dei quam hominum gratiam amittere volumus, tametsi reclamet Christus: *Qui me erubescit coram hominibus, hunc erubescet filius hominis coram patre & angelis eius*. Erubescit, imò negat Deum quisquis ne fauorem hominum amittat, virtute deserit. Hæc omnia adfert nobis amor proprius quo nolumus pati, nolumus despici. Quod cum non possumus etiam sæpenumero prohibere, viuimus sine pace & amari. Sine pace autem Deus non est in nobis. Si igitur Deum volumus habere, necesse est nos ipsos abnegare ac relinquere. Quanto enim reliquerimus nos ipsos, tanto Deum inueniemus. Quod ipse largiatur nobis conditor & filius Virginis cum Patre & Spiritu S. in secula benedictus, Amen.

Pacem in
nostra vo-
luntate cō-
stitutam

Pax quanta
fuerit in B.
Maria.

Ioan. 19.

2 Tim. 3.

Virtus quā-
do maxime
clarescat.

Iacob. 5.

Luc. 9.

Quis Deum
erubescat ac
neget.